

LÁSZLÓFFY ALADÁR

AZ OSZTÁLYHARC

Részlet

Itt vagyunk —
keziünkben szavakkal és lobogókkal.
Mint antik jóslat,
olyan tömören és fenyegetően ígér a logika:
az embernek csak önmagát kell legyőznie, — embert —.
Még csak ez az egy csata van hátra, a végső,
a végső lesz ez a harc,
melyet az elme magamagával folytat.
Sajnos, emberi tanácsokból tanulhat csak
javulást az élet, ő, az értelemnél is tágabb:
Le az igazságellenesekkel!
Vesszen, aki csak EN!
Éljen, aki már MI vagyunk!
Kétszer ad nekünk példát a föld:
születéskor
és halálkor.
A kövek nem feledik egymást, összeérnek.

PANEK ZOLTÁN

A DERÉKSZÖGŰ BALERINA

1

A balerina mint derékszögű körző áll be a díszlet alsó határába, vízszintesbe, nem is tudja, milyen árvízbe-mélybe; lépésről lépésre él az élet: kiáltjuk ki a szerelem birodalmát; most még ne szólj, nem ez az óra; a költészet rumlizik, utolsó óráit éli, majd ha meghal; meghaló mellett, elhaló alatt, miféle fokon, miféle emberek, miféle szélesség, miféle keskenység (na, hagyjuk már abba egyszerűen a fokozást);

2

miféle örökösödési perben, milyen bíróság előtt, mikor mindenünket hagyjuk (örökölni ki akar?), hagyjuk összes rongyainkat rongyosabb utókorra; nos, ahogy mondja egyik kedves, nos, történetjék